

De kracht van imperfectie: 'ALLES is niet perfect' (9+) mixt poëzie en filosofie in HETPALEIS ★★★★★

DM. demorgen.be/tv-cultuur/de-kracht-van-imperfectie-alles-is-niet-perfect-9-mixt-poezie-en-filosofie-in-hetpaleis~bfc3e3b3

22 december 2023

Theaterrecensie ALLES is niet perfect

Katelijne Verbeke, centraal, speelt een heerlijke rol als 'perfecte' actrice. *Beeld hetpaleis*

Met *ALLES is niet perfect* probeert theatermaker Mokhallad Rasem te ontsnappen aan de tirannie van de perfectie. Te begrijpen als de tirannie van de geslotenheid - in spelen, in denken. Precies wat we vandaag nodig hebben.

Evelyne Coussens 22 december 2023, 03:00

Vijf spelers zoeken naar het perfecte begin. Met ruwe materialen bouwen ze op de grote Bühne een theatertje-binnen-het-theater. Samen proberen ze wat openingsscènes uit, maar hun eerste poging - een schimmenspel van komiek balkende ezels - wijst er al meteen op dat hun zoektocht vergeefs is. De perfectie waarnaar ze streven, blijft buiten bereik. Gelukkig maar.

Mokhallad Rasem verzamelde een wonderlijke cast rond zich. Hij introduceert ze als een 'perfecte' actrice (*ancien* Katelijne Verbeke, in een heerlijke rol), een 'perfecte' circusartiest (Jason Van Lith) en twee 'perfecte' twaalfjarigen: dichteres Jes Rottiers en

danseres Zoë Van den Hulle. Met hen bouwt hij een universum van steeds vervloeiende acties en situaties. Dat mondt uit in een Borges-achtige wereld van magisch-realistische gedaanteverwisselingen en poëtische trucs.

De act van het steeds opnieuw beginnen is een theatrale klassieker: er spreekt de onwil uit om het spel te 'sluiten', om het vast te leggen. In *ALLES is niet perfect* lijken de personages te streven naar perfectie, maar in wezen doet Rasem er alles aan om de voorstelling imperfect te houden, op verschillende niveaus. Binnen het geënceneerde spel loopt het nadrukkelijk scheef in timing, techniek en trucs - maar dat zijn de afgesproken fouten. Daaronder zit een laag aan improvisatie, wat de voorstelling écht risicovol maakt. Wie zich voor een zaal vol kinderen durft over te leveren aan de inspiratie van het moment, gaat iets aan.

Het streven naar imperfectie is meer dan een theatrale truc, het is een filosofische en artistieke *mindset*. Het openhouden van het spelen staat voor het openhouden van het denken. Het is de lijn die Rasem al zijn hele oeuvre lang legt tussen kunst en politiek, op een niet-pamflettaire manier. Die lijn wordt meer dan ooit duidelijk wanneer Verbeke, die als zelfverklaarde 'dramaqueen' zo graag een perfecte koning wil spelen, een ogenblik lang transformeert tot schreeuwende dictator. Perfectie is de dood - van het spelen, van het voelen, van het denken.

Dat moment duurt maar even, want de basis van Rasems poetica is zachtheid. Hij slaat geen wonden maar bevraagt zichzelf, zijn medespelers en de wereld met socratische openheid. Is dat genoeg, als gebaar, in deze tijden van regelrechte oorlog? Ik denk het wel. Het is wat kunst doet, het is wat kunst kan.

hetpaleis.be